Prima instanță: Judecătoria Chișinău sediul central, judecător - Guțan Vitalie
Dosarul nr. 2ai-111/25
2-191137660-02-2ai-14042025

D E C I Z I E

15 iunie 2026
mun. Chișinău

Completul specializat în examinarea acțiunilor în materie de insolvabilitate, reorganizare și dizolvare a persoanelor juridice
din cadrul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ
al Curții de Apel Centru

În componența:
Președintele completului, judecător Sîrbu Victoria
Judecători Bagrin Lucia și Cașcaval Andrei

examinând, în procedură scrisă, apelul declarat de lichidatorul SRL „Olinec” (în procedura falimentului simplificat) Cuculescu Corneliu, în cadrul procesului de insolvabilitate intentat față de SRL „Olinec”,

împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul Central din 11 februarie 2025,

emisă la cererea lichidatorului SRL „Olinec” - Cuculescu Corneliu cu privire la tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului în persoana lui Toderița Oleg,

a c o n s t a t a t:

**Circumstanțele cauzei**

În procedura Judecătoriei Chișinău sediul central, se află spre examinare cauza de insolvabilitate intentată în privința SRL „Olinec”.

Astfel, prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 27 decembrie 2017, a fost admisă spre examinare cererea introductivă depusă de Agenția „Moldsilva” cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de debitorul SRL „Olinec”, în calitate de administrator provizoriu fiind desemnat Cuculescu Corneliu.

Ulterior, în urma schimbării competenței instanței de insolvabilitate, cauza intentată la cererea introductivă a Agenției „Moldsilva” a fost transmisă instanței competente – Judecătoria Chișinău.

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul Centru din 08 mai 2018, s-a admis cererea introductivă înaintată de creditorul Agenția „Moldsilva”, s-a constatat insolvabilitatea debitorului „Olinec” SRL și s-a dispus inițierea procedurii simplificate

a falimentului și dizolvarea „Olinec” SRL, iar Cuculescu Corneliu a fost desemnat în calitate de lichidator al SRL „Olinec”.

La caz, la 26 ianuarie 2024, lichidatorul Cuculescu Corneliu s-a adresat cu cerere cu privire la tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului SRL „Olinec” în persoana lui Toderița Oleg.

În motivarea cererii a menționat că în ședințele de validare a creditorilor, au fost admiși și validați următorii creditori: - Serviciul Fiscal de Stat a RM, cu creanța în mărime de 133.208,75 lei; - Agenția „Moldsilva”, cu creanța în mărime de 136.664,08 lei; - CNAS cu creanța în mărime de 49.611,74 lei; - SA „Cartuș” cu creanța în mărime de 47.260,93 lei; - SRL „Irgo Line” cu creanța în mărime de 299.237,88 lei.

Totodată, lichidatorul a menționat că debitorul SRL „Olinec” nu dispune de bunuri sau mijloace financiare pentru a acoperi creanțele validate precum și cheltuielile procesului de insolvabilitate, susținând că administratorul Toderița Oleg a neglijat și nu a manifestat nici o atitudine față de ședințele în cadrul procesului de insolvabilitate, acesta având aceeași atitudine indiferentă față de activitatea pe care o desfășura și față de creditorii companiei, constată cu certitudine că starea de insolvabilitate a SRL „Olinec” se datorează anume comportamentului și gestionării defectuoase din partea administratorului.

De altfel, lichidatorul consideră că la caz sunt aplicabile prevederile art. 248 alin. (1) lit. f) și h) al Legii insolvabilității, pentru atragerea la răspundere subsidiară a administratorului statutar, deoarece acesta era obligat să depună cererea introductivă după neachitarea a primei rate scadente în beneficiul Agenției „Moldsilva”.

În concluzie, analizând starea de fapt la momentul de față, cât și normele juridice anterior-menționate, lichidatorul constată că starea de insolvabilitate a SRL „Olinec” se datorează anume comportamentului și gestionării defectuoase din partea administratorului care a încălcat obligația legală de a gestiona societatea.

La data de 07 octombrie 2024, lichidatorul Cuculescu Corneliu a înaintat cerere de concretizare la cererea cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului SRL „Olinec”, indicând că a prezentat suficiente probe care dovedesc culpa intimaților și anume: existența stării de insolvabilitate; lipsa masei debitoare; lipsa documentelor activității economice și documentelor de evidență contabilă.

De altfel, lichidatorul a precizat că sarcina probațiunii de a dovedi contrariul o are partea adversă, care nu a combătut cu nici o probă concludentă, pertinentă și utilă lipsa stării de insolvabilitate a debitorului, nu a probat ce acțiuni a întreprins pentru depășirea stării de insolvabilitate, care au fost motivele de nedepunere a cererii introductive și de ce n-a prezentat nici până la moment documentele activității economice și documentele de evidență contabilă ale debitorului.

Mai mult, lichidatorul a menționat că pentru a stabili vina și atragerea la răspundere subsidiară a organelor de conducere și/sau de supraveghere a debitorului urmează să fie întrunite anumite condiții și anume: să existe un prejudiciu, să existe o

faptă ilicită, să existe un raport de cauzalitate între fapt ilicit și prejudiciu, iar fapta să fie săvârșită cu vinovăție.

La caz, constată că sunt întrunite cumulativ toate condițiile tragerii la răspundere subsidiară, întrucât administratorul a comis fapte ilicite dintre cele enumerate de lege și anume nedepunerea cererii introductive și dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată, existența prejudiciului și legăturii de cauzalitate între faptele ilicite și prejudiciu, iar ca urmare, solicită admiterea cererii, atragerea la răspundere subsidiară a lui Toderița Oleg cu încasarea sumei de 665.983,38 lei.

**Soluția instanței de fond**

Prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central, din 11 februarie 2025, cererea lichidatorului SRL „Olinec” - Cuculescu Corneliu cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a debitorului SRL „Olinec” a fost respinsă ca neîntemeiată.

**Solicitările din apel**

La 26 februarie 2025 (*în interiorul termenului prevăzut la art. 8 alin. (1) din Legea insolvabilității*) lichidatorul SRL „Olinec” - Cuculescu Corneliu, a declarat apel împotriva hotărârii Judecătoriei Chișinău sediul central, din 11 februarie 2025, solicitând casarea actului judecătoresc și emiterea unei noi hotărâri, prin care cererea cu privire la atragerea la răspundere subsidiară să fie admisă integral.

În motivarea apelului, lichidatorul SRL „Olinec” a reiterat aspectele reflectate în cererea de atragere la răspundere subsidiară și a menționat că starea de insolvabilitate a SRL „Olinec” este imputabilă administratorului, ca urmare a gestionării defectuoase a activității societății și a nerespectării obligațiilor legale ce îi reveneau.

În special, apelantul a remarcat că administratorul autorizat nu ar fi asigurat gestionarea eficientă a societății, nu ar fi ținut contabilitatea în modul prevăzut de lege și, în mod esențial, nu ar fi depus cererea introductivă de intentare a procesului de insolvabilitate la apariția temeiurilor legale.

În acest sens, a menționat că art. 248 alin. (1) lit. f) și h) din Legea insolvabilității prevede posibilitatea atragerii la răspundere pentru o parte din datoriile debitorului a membrilor organelor de conducere sau a altor persoane care au contribuit la apariția stării de insolvabilitate, inclusiv prin continuarea unei activități care conduce vădit la incapacitate de plată ori prin nedepunerea cererii introductive în termenul prevăzut de lege.

De altfel, prevederile art. 14 alin. (1) și (3), coroborat cu art. 10 alin. (2) din Legea insolvabilității, instituie obligația debitorului de a depune cererea introductivă atunci când survine incapacitatea de plată, aceasta fiind prezumată, de regulă, prin încetarea efectuării plăților, cererea urmând a fi depusă imediat, dar nu mai târziu de 30 de zile de la apariția temeiurilor de insolvabilitate, iar nerespectarea acestei obligații atrage,

potrivit art. 14 alin. (4), răspunderea subsidiară față de creditori pentru obligațiile apărute după expirarea termenului legal.

În speță, a susținut că obligația de a depune cererea introductivă a survenit cel târziu odată cu neachitarea primei rate scadente în beneficiul Agenției „Moldsilva", astfel că depunerea cererii în termenul legal ar fi împiedicat acumularea și majorarea ulterioară a datoriilor. Astfel, cererea introductivă a fost depusă de creditorul Agenția „Moldsilva", ceea ce, în opinia apelantului, confirmă neexecutarea de către administrator a obligației legale.

Prin urmare, apelantul a susținut că neîndeplinirea obligației de a solicita în termen intentarea procesului de insolvabilitate, coroborată cu gestionarea necorespunzătoare a activității societății, a contribuit la apariția și agravarea stării de insolvabilitate a SRL „Olinec" circumstanțe care justifică atragerea administratorului la răspundere subsidiară solidară, în condițiile legii.

**Aprecierea instanței de apel**

Verificând hotărârea contestată în raport cu criticile formulate, în limitele controlului de legalitate și temeiurilor de drept invocate, Colegiul statuează că apelul declarat de lichidatorul SRL „Olinec", urmează a fi respins cu menținerea hotărârii primei instanțe, din considerentele ce succed.

Conform art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității, procesul de insolvabilitate se desfășoară în conformitate cu prevederile Codului de procedură civilă și cu cele ale prezentei legi.

În conformitate cu prevederile art. 373 alin. (1) Cod de procedură civilă, instanța de apel verifică, în limitele cererii de apel, ale referințelor și obiecțiilor înaintate, legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în ceea ce privește constatarea circumstanțelor de fapt și aplicarea legii în primă instanță.

Potrivit art. 385 alin. (1) lit. a) Cod de procedură civilă, instanța de apel, după ce judecă apelul, este în drept să respingă apelul și să mențină hotărârea primei instanțe.

După cum rezultă din lucrările cauzei, prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 27 decembrie 2017, a fost admisă spre examinare cererea introductivă depusă de Agenția „Moldsilva" cu privire la intentarea procesului de insolvabilitate față de debitorul SRL „Olinec", iar în urma schimbării competenței și transmiterea cauzei de insolvabilitate către Judecătoria Chișinău sediul Centru, prin hotărârea din 08 mai 2018, instanța a admis cererea introductivă înaintată de creditorul Agenția „Moldsilva", a constatat insolvabilitatea debitorului „Olinec" SRL și a dispus inițierea procedurii simplificate a falimentului și dizolvarea „Olinec" SRL, iar Cuculescu Corneliu a fost desemnat în calitate de lichidator al SRL „Olinec".

La caz, la 26 ianuarie 2024, lichidatorul Cuculescu Corneliu s-a adresat cu cerere cu privire la tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului SRL „Olinec" în persoana lui Toderița Oleg, solicitând admiterea cererii și încasarea sumei de 665.983,38 lei.

Fiind învestită cu soluționarea aspectului respectiv, prin hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central, din 11 februarie 2025, cererea lichidatorului SRL „Olinec” - Cuculescu Corneliu cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a debitorului SRL „Olinec” a fost respinsă ca neîntemeiată.

În materie de drept, potrivit prevederilor art. 248 alin. (1), (4)-(6) al Legii insolvabilității, la cererea administratorului insolvabilității/lichidatorului, a comitetului creditorilor sau a oricărui creditor care are interes legitim, instanța de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de membrii organelor lui de conducere și/sau de supraveghere, precum și de orice altă persoană, care i-au cauzat insolvabilitatea prin una dintre următoarele acțiuni: a) folosirea bunurilor sau creditelor debitorului în interes personal; b) desfășurarea unei activități comerciale în interes personal sub acoperirea debitorului; c) majorarea fictivă a pasivelor debitorului și/sau deturnarea (ascunderea) unei părți din activul debitorului; d) procurarea de fonduri pentru debitor la prețuri exagerate; e) ținerea unei contabilități fictive sau contrare prevederilor legii, precum și contribuirea la dispariția documentelor contabile, a documentelor de constituire; f) dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată; g) dispunerea, în luna precedentă încetării plăților, de a se plăti cu preferință unui creditor în dauna celorlalți creditori; h) nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14; i) comiterea cu intenție a altor fapte care au cauzat insolvabilitatea debitorului. În caz de pluralitate, răspunderea persoanelor prevăzute la alin. (1) este solidară, cu condiția ca apariția stării de insolvabilitate să fie actuală sau anterioară perioadei în care și-au exercitat mandatul ori au deținut poziția ce ar fi putut cauza insolvabilitatea debitorului. Persoanele în cauză se pot apăra de solidaritate dacă, în organele colegiale de conducere ale debitorului, s-au opus actelor sau faptelor care au cauzat insolvabilitatea sau dacă au lipsit de la luarea deciziilor care au cauzat insolvabilitatea și au făcut să se consemneze, ulterior luării deciziei, opoziția lor la aceste decizii. Termenul de prescripție pentru acțiunea prevăzută la alin. (1) este de 3 ani. Termenul începe să curgă de la data în care a fost cunoscută sau trebuia să fie cunoscută persoana care a cauzat insolvabilitatea, dar nu mai târziu de 2 ani de la data hotărârii de intentare a procedurii de insolvabilitate. În toate cazurile, asupra acțiunii prevăzute la alin. (1), instanța de insolvabilitate se pronunță prin hotărâre, care poate fi contestată cu apel de persoanele vizate în ea.

De asemenea, potrivit art. 247 alin. (1) din Legea insolvabilității, în sensul prezentei legi, membri ai organelor de conducere ale debitorului pot fi: debitorul persoană fizică ce desfășoară activitate individuală de întreprinzător, fondatorul întreprinderii individuale sau al gospodăriei țărănești (de fermier), administratorii societăților comerciale, membrii organelor executive, membrii consiliilor de supraveghere (de observatori), lichidatorii și membrii comisiilor de lichidare, contabilii, iar conform alin.(2) al aceleiași norme, prevederile alin. (1) se aplică

persoanelor care deținеau funcțiile respective la data intentării procesului de insolvabilitate, precum și celor care au deținut aceste funcții pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

În context, conform art. 15 alin. (1) din Legea insolvabilității, în cazul insolvabilității debitorului din culpa fondatorilor (membrilor) lui, a membrilor organului executiv sau a unor alte persoane care au dreptul de a da indicații obligatorii pentru debitor ori care pot influența în alt mod acțiunile debitorului (insolvabilitate intenționată), aceștia poartă răspundere subsidiară solidară față de creditori în măsura în care bunurile debitorului sunt insuficiente pentru executarea creanțelor creditorilor.

Prin urmare, din analiza prevederilor art. 15 și 248 din Legea insolvabilității, reiese că în dependență de motivele apariției stării de insolvabilitate a debitorului, administratorul va purta răspundere subsidiară solidară față de creditori sau la cererea administratorului insolvabilității/lichidatorului, instanța de insolvabilitate poate dispune ca o parte din datoriile debitorului insolvabil să fie suportate de asociat (fondator).

Totodată, Colegiul menționează că pentru a stabili vina și atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere și/sau de supraveghere a debitorului urmează să fie întrunite anumite condiții și anume: să existe un prejudiciu, să existe o faptă ilicită, să existe un raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, iar fapta să fie săvârșită cu vinovăție, iar în caz de pluralitate, răspunderea persoanelor indicate este solidară, cu condiția că apariția stării de insolvabilitate să fie actuală sau anterioară perioadei în care și-au exercitat mandatul ori au deținut poziția, ce ar fi putut cauza insolvabilitatea debitorului.

Instanța de apel remarcă faptul că răspunderea subsidiară reprezintă o formă a răspunderii juridice clasice, iar atragerea persoanei culpabile la măsurile coercitive ale statului prin intermediul instanțelor de judecată presupune stabilirea prin probe pertinente și concludente a următoarelor elemente esențiale: fapta ilicită, vinovăția, legătura cauzală dintre faptă și urmările provocate.

Prin urmare, aceste condiții generale și speciale ale răspunderii civile delictuale și cumulativ cu acestea, pentru angajarea răspunderii subsidiare a membrilor organelor de conducere ale debitorului insolvabil, este necesar ca aceste persoane să fi deținut calitatea de membru al organelor de conducere a debitorului insolvabil în sensul specificat la art. 247 alin. (2) din Legea insolvabilității la data intentării procesului de insolvabilitate sau pe parcursul ultimelor 24 de luni anterioare intentării procesului.

În context, din sensul dispozițiilor menționate, se subînțelege că pentru apariția răspunderii delictuale este necesar un fapt juridic. Acest rol îl îndeplinește temeiul răspunderii delictuale. Temeiul răspunderii delictuale îl constituie componența delictului civil, care la rândul său include: prejudiciu, fapta ilicită, raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, și vinovăția. Acestea reprezintă condițiile generale de antrenare a răspunderii delictuale, iar lipsa unei condiții, potrivit regulii

generale, exclude răspunderea delictuală, cu excepția cazurilor expres prevăzute de lege, când răspunderea delictuală se poate angaja și în lipsa unor condiții.

Astfel, legiuitorul identifică că pentru ca instanța de insolvabilitate să se pronunțe asupra antrenării răspunderii membrilor organelor de conducere ale debitorului, prin cererea de atragere la răspundere subsidiară, trebuie să se dovedească condițiile întrunirii elementelor răspunderii civile delictuale și anume: prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu și vinovăția.

Prin urmare, este de menționat că pentru intervenția răspunderii membrilor organelor de conducere ale debitorului, condițiile enumerate supra, trebuie întrunite cumulativ, iar lipsa uneia conduce la lipsa răspunderii membrilor organelor de conducere care au contribuit la apariția stării de insolvabilitate a debitorului.

Contextual, potrivit art. 122 alin. (1) Cod de procedură civilă, circumstanțele care, conform legii, trebuie confirmate prin anumite mijloace de probațiune nu pot fi dovedite cu nici un fel de alte mijloace probante.

Instanța de apel reține că solicitând atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a SRL „Olinec”, în persoana lui Toderița Oleg, lichidatorul și-a întemeiat cererea în baza prevederilor art. 248 alin. (1) din Legea insolvabilității, făcând trimitere la: lit. f) - dispunerea continuării unei activități a debitorului care îl duce în mod vădit la incapacitate de plată și lit. h) - nedepunerea cererii de intentare a procesului de insolvabilitate conform prevederilor art. 14.

Așadar, cu referire la argumentul formulat de lichidatorul SRL „Olinec” - Cuculescu Corneliu pentru tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organului de conducere a debitorului SRL „Olinec”, în temeiul prevăzut la art. 248 alin. (1) lit. f) din Legea insolvabilității, instanța de apel menționează că pentru admiterea cerințelor prin prisma normei citate, se impune drept necesară stabilirea unor circumstanțe esențiale și anume: momentul inițial și cel final în limitele cărora a avut loc continuarea activității întreprinderii insolvabile, actele de dispoziție în virtutea cărora expres a fost desfășurată în continuare activitatea aducătoare de prejudiciu întreprinderii de referință, legătura cauzală între activitatea desfășurată și prejudiciul sub formă de incapacitate de plată a debitorului, intenția de a aduce întreprinderea la incapacitate de plată, incidența termenul de prescripție extinctivă.

Potrivit prevederilor art. 5 din Legea cu privire la societățile cu răspundere limitată, societățile se constituie în scopul exercitării oricărei activități lucrative neinterzise de lege, iar conform art. 72 alin. (1) și (5) din Legea citată, administratorul este obligat să gestioneze societatea astfel încât scopurile, pentru care aceasta a fost constituită, să fie realizate cât mai eficient. În exercitarea atribuțiilor sale, administratorul va da dovadă de diligență și loialitate.

La caz, Curtea de apel reține că lichidatorul ar fi remarcat continuarea activității SRL „Olinec”, după apariția indiciilor de insolvabilitate și anume că administratorul nu ar fi întreprins măsurile necesare pentru depășirea dificultăților financiare și ar fi

permis continuarea activității în condițiile în care existau datorii neachitate și lipsă de mijloace pentru acoperirea acestora.

Totuși, contrar susținerilor apelantului, examinând înscrisurile relevante aspectului de a atragere la răspundere subsidiară nu pot fi reținute, deoarece pentru a demonstra elementele cumulative necesare antrenării răspunderii subsidiare prevăzute de art. 248 alin. (1) lit. f) din Legea insolvabilității, respectiv simpla existență a unor creanțe deținute de creditori nu constituie prin ea însăși dovada incapacității de plată a debitorului.

De altfel, întârzierea la executarea unei obligații izolate nu echivalează automat cu starea de insolvabilitate și nu conturează concluzia că societatea debitoare era lipsită de posibilitatea de a-și onora obligațiile exigibile în general.

Mai mult ca atât, instanța de apel subliniază că stabilirea incapacității de plată presupune analiza situației financiare globale a debitorului, inclusiv a patrimoniului, a activelor disponibile, a rulajelor financiare, a creanțelor de încasat și a altor indicatori relevanți care descriu situația economică reală a întreprinderii la momentul pretins al survenirii insolvabilității, or, asemenea circumstanțe nu au putut fi elucidate din împrejurările cauzei.

Respectiv, instanța de apel menționează că lichidatorul nu a demonstrat continuarea unei activități ce conducea în mod vădit la incapacitate de plată, deoarece activitatea comercială curentă, asumarea unor noi obligații contractuale reprezintă o operațiune economică obișnuită, iar pentru a fi incident art. 248 alin. (1) lit. f) din Legea insolvabilității era necesar să se demonstreze că la data apariției raporturilor contractuale cu creditorii, administratorul cunoștea existența unei stări obiective de incapacitate de plată și în pofida acesteia, a continuat activitatea în mod culpabil.

De rând cu aceasta, susținerile apelantului nu relevă o asemenea împrejurare, deoarece nu au fost prezentate documente care să conțină date cu privire la situația financiară a societății, disponibilitățile bănești, nivelul activelor, gradul de îndatorare sau imposibilitatea obiectivă de executare a obligațiilor asumate, iar în lipsa unor asemenea elemente, concluzia că administratorul a continuat activitatea în condiții evidente de incapacitate de plată reprezintă o simplă presupunere.

În context, instanța susține că apelantul nu a demonstrat existența raportului de cauzalitate dintre conduita imputată administratorului și starea de insolvabilitate a debitorului, deoarece elementele invocate confirmă existența unor datorii comerciale, dar nu susțin concluzia că acestea au fost generate printr-o conduită ilicită a administratorului.

Este de menționat că răspunderea subsidiară prevăzută de art. 248 din Legea insolvabilității are caracter excepțional și nu poate fi angajată exclusiv în baza existenței unor datorii sau a eșecului activității economice, iar pentru atragerea acesteia este necesară dovedirea cumulativă a faptei ilicite, a prejudiciului, a raportului de cauzalitate și a vinovăției persoanei vizate, ceea ce în cauza de față, nu a fost demonstrat.

Complementar, instanța de apel atestă că la caz nu sunt întrunite nici condițiile art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității, pentru atragerea la răspundere subsidiară a organului de conducere a debitorului SRL „Olinec”, deoarece reieșind din prevederile art. 14 din Legea insolvabilității, debitorul este obligat să depună cererea introductivă în termen de 30 de zile din momentul apariției incapacității de plată, iar neîndeplinirea acestei obligații atrage răspunderea subsidiară a persoanei care reprezintă debitorul, pentru obligațiile apărute ulterior expirării termenului legal.

La caz, deși lichidatorul a susținut că incapacitatea de plată ar fi apărut odată cu prima neachitare a ratei scadente către Agenția „Moldsilva”, entitate care a și sesizat instanța de insolvabilitate, totuși instanța de apel atestă că potrivit art. 2 din Legea insolvabilității, incapacitatea de plată reprezintă o stare financiară caracterizată prin imposibilitatea executării obligațiilor pecuniare exigibile și trebuie apreciată prin raportare la situația financiară generală a debitorului. Existența unei creanțe neachitate nu este suficientă pentru a stabili cu certitudine apariția acestei stări.

Astfel, instanța de apel susține că la înscrisurile din dosar nu au fost prezentate documente contabile, extrase bancare, bilanțuri, situații financiare sau alte probe care să permită stabilirea momentului exact al survenirii incapacității de plată, iar în lipsa acestei date, nu poate fi determinat nici momentul de la care începe să curgă termenul de 30 de zile prevăzut de art. 14 alin. (3) din Legea insolvabilității și, implicit, nu poate fi reținută încălcarea obligației de depunere a cererii introductive.

Mai mult, este notabil faptul că apelantul nu a demonstrat că suma de 665 983, 38 lei reprezintă exclusiv obligații apărute după expirarea termenului prevăzut de art. 14 alin. (3) din Legea insolvabilității, respectiv indicarea creditorilor și a cuantumului creanțelor nu substituie obligația de a demonstra data concretă a nașterii fiecărei obligații și legătura cauzală dintre nedepunerea cererii introductive și acumularea acestor datorii.

Prin urmare, în cazul art. 248 alin. (1) lit. h) din Legea insolvabilității nu este suficientă constatarea omisiunii depunerii cererii introductive, ci este necesară demonstrarea obligațiilor născute după expirarea termenului legal și a raportului de cauzalitate dintre această inacțiune și prejudiciul invocat.

Cu toate acestea, elemente similare celor expuse supra nu au fost prezentate, fapt ce determină Colegiul să constate că criticile formulate de apelant reprezintă în esență o interpretare proprie a situației de fapt, fără demonstrarea unei erori de fapt sau de drept care să justifice reformarea hotărârii, de altfel, apelantul nici în instanța de apel nu a prezentat argumente și probe noi capabile să combate concluziile primei instanțe.

În altă ordine de idei, instanța de apel menționează că răspunderea reglementată de dispozițiile art. 248, așa cum rezultă din interpretarea textului de lege menționat, are o natură juridică delictuală, care presupune îndeplinirea cumulativă a condițiilor prevăzute de dispozițiile art. 1998 Cod civil.

Respectiv, pentru a stabili culpa și a atrage la răspundere subsidiară membrii organelor ce conducere și/sau de supraveghere a societății debitoare, urmează să fie

întrunite condiții speciale și anume: să existe un prejudiciu, să existe o faptă ilicită, să existe un raport de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu, precum și fapta să fie săvârșită cu vinovăție și in interesul personal al făptuitorului.

În acest sens, dispozițiile din Codul civil consemnează că cel care acționează față de altul în mod ilicit, cu vinovăție este obligat să repare prejudiciul patrimonial, iar în cazurile prevăzute de lege, și prejudiciul moral cauzat prin acțiune sau omisiune.

De asemenea, este de menționat că prejudiciul, fapta ilicită, raportul de cauzalitate și vinovăția, sunt elemente esențiale și care trebuie dovedite, prin probe convingătoare de către administratorul insolvabilității/lichidatorul debitorului, împlinirea cumulativă a condițiilor fiind o condiție obligatorie pentru atragerea răspunderii patrimoniale respective. Simplele afirmații, nedovedite, nu pot fundamenta admiterea cererii de atragere a răspunderii subsidiare.

Prin urmare, pentru intervenția răspunderii membrilor organelor de conducere ale debitorului, condițiile sus-enumerate trebuie întrunite cumulativ, iar lipsa uneia conduce la imposibilitatea angajării răspunderii patrimoniale a membrilor organelor de conducere care au contribuit la apariția stării de insolvabilitate a debitorului.

Caracterul special al reglementărilor invocate supra constă în aceea că aprecierea culpei persoanei chemate să răspundă subsidiar trebuie făcută *in concreto*, cerându-se o cauzalitate specifică între faptă și prejudiciu, respectiv faptele enumerate, în măsura în care au fost săvârșite culpabil și au cauzat un prejudiciu, să fi fost în măsură să contribuie la ajungerea debitorului în stare de insolvabilitate.

Norma prevăzută la art. 248 din Legea insolvabilității, nu instituie o răspundere obiectivă pentru prejudiciu, reprezentând totalul creanțelor creditorilor participanți la procedura de insolvabilitate, ci o răspundere în care faptele imputate trebuie dovedite, atât în fapt cât și în drept, sub aspectul condițiilor generale ale răspunderii civile delictuale reglementate de dispozițiile art. 1998 Cod civil, cât și sub aspectul condițiilor speciale prevăzute în textul legii pentru fiecare din faptele enumerate la art. 248, condițiile generale ale răspunderii delictuale urmând a dobândi particularități specifice în funcție de cazul reglementat concret în textul legii.

Cu toate acestea, simplul fapt al existenței datoriei față de creditori, nu poate fi reținută drept circumstanță esențială care să determine momentul survenirii incapacității de plată a societății debitoare, deoarece, reieșind din prevederile Legii insolvabilității, incapacitatea de plată poate fi apreciată doar prin raportarea la întreaga situație patrimonială a întreprinderii, inclusiv existența de creanțe față de persoane terțe, dispunerea de bunuri imobile și/sau mobile, existența de mijloace financiare în casierie sau pe conturile bancare deținute în instituții financiare, etc, or, asemenea circumstanțe nu derivă din declarațiile apelantului și nu au fost stabilite de instanță în baza probelor prezentate.

Așadar, în contradictoriu cu argumentele apelantului despre aluzia de culpă a organului de conducere în raport cu activitatea SRL „Olinec”, instanța de apel constată că nu s-a demonstrat că apariția stării de insolvabilitate a debitorului este

imputabilă pârâtului, iar probele administrate nu confirmă existența unor acțiuni sau inacțiuni concrete care să se încadreze în ipotezele art. 248 alin. (1) lit. f) și h) din Legea insolvabilității.

Instanța de apel mai notează că membrii organelor de conducere nu răspund pentru o simplă incapacitate managerială, ci pentru săvârșirea unor fapte cu caracter ilicit, astfel că în practică există tendința de a califica această formă a răspunderii ca având caracter delictual în toate situațiile.

Concluzionând în acest sens, Colegiul notează că din sensul prevederilor legale citate supra, se poate deduce că cererea de chemare în judecată formulată în scopul antrenării răspunderii membrilor organelor de conducere, precum și a altor persoane care prin activitatea lor au contribuit la ajungerea persoanei juridice în stare de insolvabilitate, trebuie să cuprindă în mod expres identificarea exactă a acestor persoane, faptele pentru care sunt considerate a fi responsabile, precum și dovezile pe care se sprijină cererea, în sensul art. 118 din Codul de procedură civilă.

Analizând situația de fapt din speța dată, în raport cu probele anexate la dosar, Colegiul menționează că concluzia primei instanțe despre necesitatea respingerii cererii cu privire la atragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere a debitorului insolvabil este justă, având la bază cumulul dovezilor administrate în cadrul dezbaterilor judiciare, cărora le-a fost dată aprecierea juridică cuvenită, în conformitate cu prevederile art. 130 Cod de procedură civilă. Actul de dispoziție al instanței de insolvabilitate a fost adoptat cu respectarea normelor de procedură și cu aplicarea corectă a normelor de drept material.

În altă ordine de idei, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6§1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr. 26561/1995).

Față de cele ce preced, Colegiul judiciar ajunge la concluzia de a respinge apelul declarat de lichidatorul SRL „Olinec” și a menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central, din 11 februarie 2025.

În conformitate cu prevederile art. 1 alin. (4) din Legea insolvabilității, art. art. 385 lit. a), 389-390, 394 Cod de procedură civilă, Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții de Apel Centru,

d e c i d e :

Se respinge apelul declarat de lichidatorul SRL „Olinec” - Cuculescu Corneliu.

Se menține hotărârea Judecătoriei Chișinău sediul central, din 11 februarie 2025, emisă în cadrul procesului de insolvabilitate intentat față de SRL „Olinec”, la cererea

lichidatorului SRL „Olinec” - Cuculescu Corneliu cu privire la tragerea la răspundere subsidiară a membrilor organelor de conducere ale debitorului în persoana lui Toderița Oleg.

Decizia este definitivă și irevocabilă din momentul pronunțării.

Președintele ședinței,
judecător Sîrbu Victoria

Judecători Bagrin Lucia

Cașcaval Andrei